

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący sędzia Bożena Szponar - Jarocka

Sędziowie Alicja Sołowińska

Teresa Suchcicka

Protokolant Edyta Katarzyna Radziwońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2021 r. w B.

sprawy z odwołania K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o zwrot nienależnie uiszczonych składek

na skutek apelacji i zażalenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 lipca 2020 r. sygn. akt III U 228/20

I. **oddala apelację;**

II. **zmienia pkt 3 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz K. S. 1800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**

III. **oddala zażalenie w pozostałej części**

IV. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz K. S. kwotę 1525,52 złotych tytułem zwrotu części kosztów procesu za II instancję w tym 1350 złotych kosztów zastępstwa procesowego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.**

A. B. S. T. S.

Sygn. akt III AUa 597/20

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 16 marca 2020 r. odmówił K. S. zwrotu nienależnie opłaconych składek za okres od 9.2011 r. do 11.2013 r. w kwocie 12.631,10 zł. twierdząc, że doszło do przedawnienia. Uwzględniając działania zawieszające bieg terminu przedawnienia – zawiadomienie o wszczęciu, decyzja o wyłączeniu z ubezpieczeń i informacja o nadpłacie, kwota 12.631,10 jest nadpłatą przedawnioną.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł K. S., domagając się zmiany decyzji i zobowiązania ZUS do zwrotu nienależnie opłaconych składek na FUS, FUZ i FP za okres od 9.2011 do 11.2013 r. w kwocie 12.631,10 wraz z odsetkami za zwłokę od 10.01.2020r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z 22 lipca 2020 r. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił prawo K. S. do zwrotu nienależnie opłaconych składek za okres od września 2011 r. do listopada 2013 r. w łącznej kwocie 12.631,10 złotych, w tym: 5.560,17 złotych na ubezpieczenia społeczne, 6.907,19 złotych na ubezpieczenie zdrowotne i 163,74 złotych na Fundusz Pracy (pkt 1); wniosek o zapłatę odsetek przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B. (pkt 2); zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz K. S. 3.600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3).

Sąd ten ustalił, że decyzją z 19.12.2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wycofał zaświadczenia A1 potwierdzające, że wobec K. S. od 28.11.2011 r. do 15.02.2012 r., od 20.03.2012 r. do 20.03.2013 r., od 21.03.2013 r. do 20.06.2013 r. oraz od 3.09.2013 r. do 29.06.2015 r. znajdowało zastosowanie ustawodawstwo polskie. Stwierdził jednocześnie, że K. S. nie podlega ustawodawstwu polskiemu od 1.09.2011 r. do 29.06.2015 r.

Z dalszych ustaleń Sądu wynikało, że 10.10.2019 r. organ rentowy zawiadomił K. S. o nienależnie opłaconych składkach: na ubezpieczenia społeczne- 14.562,51 zł., na ubezpieczenie zdrowotne- 5.444,72 zł. i na FP i FGŚP – 1.119,20 zł. W dniu 14.01.2020 r. K. S. złożył wniosek o zwrot wszystkich składek opłaconych od 1.09.2011 r. do 29.06.2015 r. 27 stycznia 2020 r. ZUS zwrócił wnioskodawcy nadpłatę w wysokości 20.099,45 zł i stwierdził na jego koncie saldo 0,00 zł. K. S. nie zgodził się z tym i 4.02.2020 r. wniósł o zwrot pozostałej części składek w wysokości 13.381,34 zł.

Pismem z 17.02.2020 r. organ rentowy poinformował wnioskodawcę, że kwota nadpłaty nieprzedawnionej 20.099,45 zł została zwrócona. Poinformował też o ustaleniu kwoty nadpłaty przedawnionej – 12.631,10 zł. Wskazał, że żądane składki uległy przedawnieniu po upływie 5 lat od wpłaty: wpłata z 4.10.2011 r. przedawniła się 1.01.2017 r., a wpłata z 2.12.2013 r. przedawniła się 28.10.2019 r. Zaskarżoną w sprawie decyzją ZUS odmówił K. S. zwrotu nienależnie opłaconych składek za okres od 9.2011 r. do 11.2013 r. w kwocie 12.631,10 zł.

Rozważając powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy wskazał, że kwestia zwrotu nienależnie pobranych składek została uregulowana w art. 19 ust. 6b, art. 24 ust. 6a-h ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 300). Prawidłowa wykładnia art. 24 ust. 6g ustawy systemowej powiązana jest z całą procedurą zwrotu nienależnie opłaconych składek zgodnie, z którą organ rentowy ma obowiązek zawiadomić płatnika składek o kwocie nienależnie opłaconych składek, które zgodnie z art. 24 ust. 6a ustawy systemowej, mogą być zwrócone, chyba że nie przekraczają wysokości kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym. Następnie płatnik składek może złożyć wniosek o zwrot nienależnie opłaconych składek, po stwierdzeniu, że składki zostały nienależnie opłacone. Nienależnie opłacone składki podlegają zwrotowi w terminie 30 dni od daty wpływu wniosku. Termin przedawnienia rozpoczyna swój 5 letni bieg od dnia zawiadomienia płatnika składek o nadpłacie zgodnie z art. 24 ust. 6g pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Jeżeli natomiast organ rentowy nie zawiadomił o nadpłacie składek, co do których uznał upływ terminu przedawnienia, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, a był przecież do tego zobowiązany treścią art. 24 ust. 6b, nie można przyjąć, że żądanie zwrotu nadpłaty uległo przedawnieniu. W ocenie Sądu Okręgowego nie można odczytywać treści art. 24 ust. 6g ustawy w ten sposób, że w przepisie jest podwójne określenie początku biegu terminu przedawnienia żądania zwrotu. Błędna jest wykładnia przepisu art. 24 ust. 6g w oderwaniu od treści art. 24 ust. 6b, który to przepis stanowi jednoznacznie, że zakład zawiadamia płatnika składek o kwocie nienależnie opłaconych składek, które zgodnie z ust. 6a mogą być zwrócone, chyba że nie przekraczają wysokości kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym. Tak wykładnia gramatyczna, systemowa jak i funkcjonalna nie pozwala w związku z

powyższym na budowanie innego wniosku, niż ten, że przepis art. 24 ust. 6g pkt 2 odnosi się wyłącznie do tych składek, co do których z uwagi na ich wartość, organ rentowy nie ma obowiązku dokonywania zawiadomienia.

W stanie faktycznym sprawy niesporne jest, że wysokość nienależnie opłaconych przez K. S. składek była znacznie wyższa od wysokości kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym, a to oznacza, że ZUS nie był zwolniony z obowiązku zawiadomienia płatnika składek o wysokości nienależnie opłaconych składek za okres od 1.09.2011 r. Wobec powyższego, bieg terminu przedawnienia rozpoczął się - nie z dniem nienależnego opłacenia przez wnioskodawcę składek, ale dopiero z dniem zawiadomienia przez ZUS o wysokości nienależnie opłaconych składek. Takie zawiadomienie w zakresie składek, które ZUS uznał za nieprzedawnione datowane jest 10.10.2019 r., a w zakresie składek uznanych przez organ rentowy za przedawnione dopiero 17.02.2020 r.

W ocenie Sądu Okręgowego nienależnie opłacone składki za okres od września 2011 r. do listopada 2013 r. nie uległy przedawnieniu, a argumentacja organu rentowego nie jest prawidłowa, zakłada bowiem rozpoczęcie biegu przedawnienia zwrotu nienależnie opłaconych składek od daty ich uiszczenia, co rażąco kłóci się z treścią art. 24 ust 6g cytowanej ustawy. Wskazywanie na zawieszenie biegu terminu przedawnienia w przypadku decyzji stwierdzającej brak obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym nie ma żadnego znaczenia w sprawie. Zawieszenie biegu przedawnienia po pierwsze dotyczy już rozpoczętego biegu terminu i może mieć znaczenie w sytuacji gdy istnieje spór co do podlegania ubezpieczeniom społecznym a organ rentowy już zawiadomił o nienależnie opłaconych składkach. W okolicznościach sprawy taka sytuacja nie miała miejsca.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 1 wyroku, zaś o zwrocie kosztów zastępstwa procesowego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (punkt 3 wyroku).

Odnosząc się do wniosku dotyczącego zapłaty odsetek ustawowych, Sąd na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. przekazał go Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych jako nowe żądanie dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy - punkt 2 wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 24 ust. 6g pkt 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 266 z późn. zm.) poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie,
- art. 24 ust. 4 ustawy dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie.

Wskazując na te zarzuty, organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji powołując się na treść art. 24 ust. 6g, organ rentowy podniósł, że należy rozgraniczyć dwa pojęcia „nadpłata składek” i „pojęcie nienależnie opłaconych składek”. Pojęcie nadpłaty składek odnosi się do sytuacji, gdy płatnik opłaci składki w zawyżonej wysokości niż zobowiązują go do tego przepisy oraz innej niż deklaruje w dokumentacji rozliczeniowej. Natomiast pojęcie „nienależnie opłaconych składek” odnosi się do sytuacji gdy składki były opłacone bez podstawy prawnej do ich opłacenia lub w późniejszym czasie ustał tytuł do ich opłacenia. W rozpoznawanej sprawie nie można mówić o nadpłacie składek, ponieważ płatnik składek opłacał składki w terminie oraz zgodnie z deklarowaną wysokością. ZUS pismem z 10.10. 2019 r. zawiadomił płatnika składek o kwocie nienależnie opłaconych składek, a więc zastosował się do reguł wynikających z art. 24 ust. 6g ustawy systemowej. Zdaniem skarżącego, Sąd Okręgowy błędnie przyjął, iż organ rentowy wysyłając zawiadomienie o nienależnie opłaconych składkach ma również w tym zawiadomieniu ujmować należności przedawnione, bowiem obowiązek ten nie wynika z treści art. 24 ust. 6g ustawy systemowej. Zgodnie z art. 24 ust. 3 ustawy w brzmieniu obowiązującym od dnia 1.01.2012 r. na mocy ustawy z 16.09.2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców, należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia, w którym stały

się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-6. Należności z tytułu prowadzonej działalności, które opłacał odwołujący były wymagalne i były należne w dacie ich opłacenia. Wydając zaświadczenie o nadpłacie składek organ rentowy mając na uwadze art. 24 ust. 4 tej ustawy wskazał jedynie wysokość składek, które nie uległy przedawnieniu.

W odpowiedzi na apelację odwołujący wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych.

Nadto, organ rentowy wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Łomży zawarte w pkt 3 ww. wyroku w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.

1) art. 102 k.p.c. poprzez uznanie, iż nie zachodzą przesłanki do jego zastosowania w niniejszej sprawie podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, iż Sąd rozstrzygając niniejszą sprawę powinien uznać, iż w sprawie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności,

2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i właściwej jego oceny.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i rozstrzygnięcie o kosztach procesu na zasadzie wyrażonej w art. 102 k.p.c. poprzez nieobciążanie ZUS kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego, ewentualnie zasądzenie od ZUS kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł. Na wypadek oddalenia zażalenia organ rentowy wniósł o nieobciążanie organu rentowego kosztami zastępstwa procesowego za postępowania zażaleniowe na podstawie art. 102 k.p.c.

W odpowiedzi na zażalenie odwołujący wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest niesporny.

K. S. zgłosił się do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego w związku z rozpoczęciem pozarolniczej działalności gospodarczej od 1.09.2011 r. Prowadząc działalność gospodarczą, odwołujący składał do ZUS wnioski o wydanie zaświadczenia A1 o zastosowaniu polskiego ustawodawstwa na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 883/2004 w związku z delegowaniem działalności na własny rachunek na terytorium Belgii w okresach: 26.11.2011 r. – 15.02.2012 r., 20.03.2012 r. – 20.03.2013 r., 21.03.2013 r. – 20.06.2013 r. oraz od 3.09.2013 r. do 29.06.2015 r. ZUS wydał zaświadczenia na powyższe okresy. Decyzją z 26.02.2018 r. belgijska instytucja ubezpieczeniowa stwierdziła, że od 1.09.2011 r. do 29.06.2015 r. odwołujący podlegał ustawodawstwu belgijskiemu. Wobec powyższego stanowiska 19.12.2018 r. organ rentowy wycofał zaświadczenie A1 i stwierdził, że K. S. nie podlega ustawodawstwu polskiemu w wymienionym wyżej okresie. 10.10.2019 r. ZUS zawiadomił wnioskodawcę o nienależnie opłaconych składkach. K. S. w dniu 14.01.2020 r. wystąpił z wnioskiem o zwrot wszystkich wpłaconych składek za okres od 1.09.2011 do 29.06.2015 r.. 27.01.2020 r. ZUS zwrócił wnioskodawcy nadpłatę w wysokości 20.099,45 zł. Pismem z 17.02.2020 r. organ rentowy poinformował odwołującego, że kwota nadpłaty nieprzedawnionej została zwrócona, natomiast kwota 12.631,10 zł uległa przedawnieniu po upływie 5 lat od wpłaty: wpłata z 4.10.2011r. przedawniła 1.01.2017 r., a wpłata z 2.12.2013 r. z dniem 28.10.2019 r.

Roszczenia dotyczące zwrotu nienależnie opłaconych składek podlegają zasadom określonym w art. 24 ust. 6a-6h ustawy systemowej, w tym istotna jest zwłaszcza w przedmiotowej sprawie regulacja zawarta w art. 24 ust. 6g ustawy. W świetle tego przepisu nienależnie opłacone składki ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia:

1)otrzymania zawiadomienia o którym mowa w art. 6b,

2)opłacenia składek w przypadku braku zawiadomienia, o którym mowa w ust. 6b.

Stosownie do art. 24 ust. 6b ustawy - Zakład zawiadamia płatnika składek o kwocie nienależnie opłaconych składek, które zgodnie z ust. 6a mogą być zwrócone, chyba że nie przekraczają wysokości kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym. Sąd Apelacyjny zgadza się z poglądem prawnym zaprezentowanym w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, że powyższą regulację należy interpretować w ten sposób, że termin przedawnienia roszczenia o zwrot nadpłaconych składek biegnie od dnia opłacenia składek, ale tylko tych, co do których organ rentowy nie miał obowiązku zawiadomienia o ich istnieniu, tj. których wysokość nie przekraczała kosztów upomnienia. Wcześniej takie stanowisko w analogicznej sprawie zajął Sąd Apelacyjny w Łodzi III AUa 619/19, stwierdzając, że nie można odczytywać treści art. 24 ust. 6g ustawy systemowej w ten sposób, że w przepisie tym mamy w istocie podwójne określenie początku biegu terminu przedawnienia żądania zwrotu nienależnie opłaconych składek niezależnie od tego, w jakiej dacie nastąpi zawiadomienie. Takie rozumienie tego przepisu zwalniałoby organ rentowy z obowiązku dbałości o kontrolowanie prawidłowości wpłat i pozbawiałoby nałożony na organ obowiązek zawiadomienia jakiegokolwiek znaczenia prawnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższą wykładnię przepisu art. 24 ust. 6g ustawy systemowej należy uznać za słuszną. Przeciwna interpretacja prowadziłaby do sytuacji, że to do organu rentowego należałby wybór, od kiedy ma biec termin przedawnienia roszczenia o zwrot nadpłaconych składek. Jeśli organ uznałby za stosowne zawiadomić płatnika o zwrocie nienależnie opłaconych składek, to termin przedawnienia rozpoczynałby się dacie zawiadomienia, jeśli nie, należałoby go liczyć już od opłacenia składki przez ubezpieczonego.

Taka swoboda organu rentowego mogłaby prowadzić nie tylko do zaniedbywania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych swoich obowiązków, ale wręcz do dowolności i uznaniowości w działaniu i do nieuzasadnionego uprzywilejowania organu rentowego, który i tak ma władczą pozycję w ramach stosunku ubezpieczenia społecznego.

Za powyższą koncepcją przemawiają również inne argumenty. A mianowicie Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 26.05.2010 r. P 29/08 (OTK - A 2010 nr 4, poz. 35) stwierdził niezgodność art. 24 ust. 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych z art. 32 w związku z art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zakwestionowany przepis stanowił - Zwrotu od Zakładu nienależnie opłaconych składek nie można dochodzić, jeżeli od daty ich opłacenia upłynęło 5 lat. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku wskazał, że sposób określenia w zakwestionowanym przepisie chwili rozpoczęcia biegu terminu dochodzenia zwrotu nienależnie opłaconej składki na chwilę „daty ich opłacenia” prowadzi do negatywnego zróżnicowania kategorii płatników, w przypadku których ustalenie, że składka była nienależnie opłacona, następuje w pewien czas po opłaceniu składki. Data opłacenia składki może nie pokrywać się w czasie z datą ustalenia, że składka była nienależnie opłacona. Dzieje się tak wówczas, gdy po opłaceniu składki zapada decyzja bądź orzeczenie stwierdzające brak podstawy prawnej jej opłaty. W wypadku gdy między datą opłacenia składki a datą wydania prawomocnego orzeczenia, stwierdzającego brak podstawy do opłacenia składki upłynął termin co najmniej pięciu lat, płatnik traci możliwość dochodzenia zwrotu nienależnie opłaconej składki.

Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie, kiedy to już w dacie wszczęcia postępowania w sprawie zasadności wydania zaświadczeń A1, potwierdzających zastosowanie do odwołującego polskiego ustawodawstwa, tj. 9.03.2018 r. upłynęło 5 lat od uiszczenia przez K. S. składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne za okres od września 2011 r. do lutego 2013 r. Gdyby więc przyjąć koncepcję organu rentowego i uznać, że stosownie do treści

art. 24 ust. 4 ustawy systemowej składki, od których opłacenia minęło 5 lat uległy przedawnieniu i nie podlegają zwrotowi, to okazałoby się, że sporne składki uległy przedawnieniu jeszcze przed stwierdzeniem, iż zostały nienależnie uiszczone. Dokonując takiej wykładni przepisów, jakiej się domaga ZUS w apelacji, w takiej sytuacji skarżący, mimo wykazania należytej staranności we własnych sprawach nie miały szans wystąpić z wnioskiem o ich zwrot.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 26.05.2010 r. wywiódł również, że ani z samej ustawy o ubezpieczeniach społecznych, ani z orzecznictwa bądź piśmiennictwa nie wynika, aby kryterium różnicowania

ubezpieczonych w możliwości dochodzenia zwrotu nienależnie opłaconych składek zostały zamierzone przez ustawodawcę i pozostawały w racjonalnym związku z celem ustawy systemowej. Na niedopuszczalność różnicowania płatników w tym przedmiocie wskazuje zasada równego traktowania ubezpieczonych wynikająca z art. 2a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Trybunał Konstytucyjny stwierdził także, że art. 24 ust. 7 ustawy systemowej, który przewidywał brak możliwości dochodzenia zwrotu nienależnie opłaconych składek po upływie 5 lat od ich uiszczenia niezgodnie z Konstytucją różnicuje poziom ochrony praw majątkowych poszczególnych kategorii płatników i prowadzi do nieuzasadnionego obniżenia poziomu ochrony praw majątkowych tych ubezpieczonych, którzy opłacili nienależną Zakładowi składkę względem innych kategorii płatników.

Analogiczna sytuacja ma miejsce w przypadku K. S., któremu po upływie 5 lat od uiszczenia składki organ rentowy odmawia ich zwrotu powołując się na przedawnienie.

Biorąc po uwagę powyższe, za słuszne należy przyjąć stanowisko Sądu Okręgowego wedle którego bieg terminu przedawnienia zaczyna się w momencie zawiadomienia płatnika o kwocie nienależnych składek, nie zaś w dacie ich uiszczenia.

Mając powyższe na uwadze zawarte w apelacji zarzuty dotyczące błędnej wykładni art. 24 ust. 6g pkt 1 i 2 ustawy systemowej i niezastosowania art. 24 ust. 4 tej ustawy należy uznać za niezasadne.

Z powyższych względów na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.

Zażalenie organu rentowego na postanowienie zawarte w pkt 3 wyroku jest częściowo uzasadnione. Sąd Okręgowy przyznał na rzecz odwołującego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, mając na uwadze wartość przedmiotu zaskarżenia w wysokości 12.631,10 zł.

W sprawie niniejszej stan faktyczny był niesporny. Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia było dokonanie wykładni art. 24 ust. 6g pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 6b ustawy systemowej. Zgodzić się należy z podniesionymi w zażaleniu argumentami, że sporne przepisy są niejasne, zostały sformułowane w sposób skomplikowany, co powoduje znaczne trudności interpretacyjne. Biorąc to pod uwagę, jak również wskazane w zażaleniu okoliczności nałożenia na organ rentowy dodatkowych obowiązków związanych z sytuacją epidemiologiczną, znacznym obciążeniem i uszczupleniem funduszu ubezpieczeń społecznych, Sąd Apelacyjny zmienił częściowo zawarte w pkt 3 wyroku postanowienie i przyznał na rzecz odwołującego kwotę 1800 zł kosztów zastępstwa procesowego za I instancję.

Z tych samych względów Sąd zasądził na rzecz K. S. tytułem kosztów zastępstwa procesowego za II instancję 1350 zł na mocy § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz 175,52 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu (art. 98 § 2 k.p.c.).

Reasumując, Sąd Apelacyjny zastosował częściowo przepis art. 102 k.p.c., zgodnie z którym - W wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Dlatego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c., 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c.

A. B. S. T. S.

.